



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9961/2022
09.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Јованић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Београд, Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 227/21 од 05.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 227/21 од 05.04.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 227/21 од 05.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 13/2021 од 13.03.2021. године, одбијен је тужбени захтев ради обавезивања Републике Србије да исплати тужиоцу износ од 85.500,00 динара на име трошкова кривичног поступка са законском затезном каматом од 02.10.2020. године до исплате (став први изреке). Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара (став други изреке).

Пресудом Вишег суда у Суботици Гж 227/21 од 05.04.2022. године, жалба тужиоца изјављена дана 07.05.2021. године је одбијена и потврђена првостепена пресуда (став први изреке). Жалба тужиоца изјављена дана 14.06.2021. године, против решења Основног суда у Суботици П 13/2021 од 31.03.2021. године којом је одбијена молба тужиоца за ослобађања од обавезе плаћања судске таксе је потврђена (став други изреке). Одбијен је захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 5, 8, 9. и 12.

ЗПП, како би се размотрила правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, у смислу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев ради обавезивања тужене да исплати тужиоцу износ од 85.500,00 динара на име трошкова кривичног поступка, са законском затезном каматом од 02.10.2020. године до исплате.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда у којима је одлучивао о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији. Ревизијом се указује на битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 374. став 2. тачка 12. ЗПП и у вези са тим на погрешно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Нижестепени судови налазе да тужилац није доказао да постоји одговорност Републике Србије односно да није на туженој обавеза накнаде трошкова по захтеву тужиоца о којем није одлучено у кривичном поступку, јер се не ради о случају који обухвата став 1. члана 265. ЗКП, односно обавези исплаћивања трошкова из буџетских средстава. То значи да основаност тужбеног захтева и примена материјалног права зависи од конкретне чињеничне грађе. Примена овог института предвиђена је искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије разматрање се предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.01.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 85.500,00 динара. Првостепена пресуда донета је 31.05.2021. године. Другостепена пресуда донета је 05.04.2022. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**